

РЕШЕНИЕ

№ 16543

гр. София, 14.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 02.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **4693** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 203 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, депозирана от процесуален представител на В. К. Ц., [населено място],[жк]39А, ет. 2, ап. 2 – адв. И. Ц., САК, с която срещу Национална агенция за приходите (НАП) са предявени обективно съединени осъдителни иски

- с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - за обезщетение на имуществени вреди в размер на 8 600 (осем хиляди и шестстотин) лева - платено адвокатско възнаграждение за правна защита и съдействие за изготвяне на Възражение против Ревизионен доклад № Р-22220523001707-092-001 от 20.09.2023 г. заведено с вх. № 59-00-703 от 10.11.2023 г. в ТД на НАП – С., по повод извършена ревизия от органи по приходите при ТД на НАП – С., приключила с Ревизионен акт № Р-22220523001707-4091-001 от 23.11.2023 г.

- с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД - законна лихва върху претендираното обезщетение за имуществени вреди, считано от влизане в сила на Ревизионния акт – 09.12.2023 г. до окончателното му изплащане на обезщетението, при условията на евентуалност - от предявяване на исковата молба – 18.05.2024 г. до окончателното изплащане на обезщетението.

Претендират се направените разноски в настоящото производство – държавна такса и адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, за които е представен списък по чл. 80 от ГПК (л. 105) и доказателства за извършването им (л. 3 и л. 106).

Ответникът – Национална агенция за приходите (НАП), чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт Й. оспорва исковите претенции както по основание, така и по размер.

Подробни аргументи излага в писмения отговор на исковата молба (л. 88 – л. 91). С позоваване на съдебна практика е обоснована тезата, че ревизионният доклад не отговаря на критериите за незаконосъобразен акт, по смисъла на чл. 203, ал. 1 от АПК. Твърди се и липса на доказателства за размера на претендираното обезщетение, доколкото договореното възнаграждение на процесуалния представител по Договора за правна защита и съдействие включва изготвяне на Възражение против Ревизионния доклад и жалба против Ревизионния акт, каквато не е изготвяна. С тези аргументи за частично изпълнение на възложената работа е мотивирано становище за завишен размер на претендираното обезщетение. Поставен е акцент върху различията в основанията на отговорността за разноски за адвокатско възнаграждение и за вреди по ЗОДОВ, като са изложени аргументи за прекомерност на договореното възнаграждение. В този аспект е застъпена и тезата, че макар и уважено в мотивите на издадения ревизионен акт, Възражението не е послужило за отмяна на констатациите в ревизионния доклад. Оспорва се и определеният начален момент на периода, за който се претендира акцесорното обезщетение за лихви, а именно - датата на влизане в сила на ревизионния акт. От съда се иска да отхвърли исковите претенции като неоснователни и недоказани. Алтернативно е направено искане за присъждане на обезщетение в по-малък размер, съответен на предвидения в чл. 9 и чл. 11 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Претендира се юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ и разноски за съдебното производство.

В съдебното заседание процесуалният представител на ищеца – адв. Ц. поддържа исковите претенции. Счита, че са доказани по основание и размер. Претендира разноски за настоящото производство, съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК и приложените доказателства.

Процесуалният представител на ответника поддържа становището и алтернативно формулираните искания в писмения отговор на исковата молба – за отхвърляне на исковите претенции като неоснователни и недоказани, или за присъждане на обезщетение в по-нисък размер. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца. Претендира юрисконсултско възнаграждение, съобразено по размер с материалния интерес по делото.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че исковите претенции са неоснователни и недоказани и следва да бъдат отхвърлени.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град, въз основа на приложените към делото доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220523001707-020-001 от 27.03.2023 г., издадена на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК от началник на сектор при ТД на НАП – С. е възложена ревизия на ищеца В. К. Ц. за установяване на задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за периода 21.12.2022 г. – 28.02.2023 г. (л. 23). Заповедта е връчена електронно на 06.04.2023 г. (л. 27 – Удостоверение за връчване).

Със Заповеди за изменение на Заповедта за възлагане на ревизията № Р-22220523001707-020-002 от 05.07.2023 г. (л. 30 – л. 31) и № Р-22220523001707-020-003 от 04.08.2023 г. (л. 37 – л. 38) срокът за извършване на ревизията е продължен до 05.09.2023 г.

Резултатите от ревизионното производство са отразени в Ревизионен доклад (РД) № Р-22220523001707-092-001 от 20.09.2023 г. (л. 42 – л. 49), създаден като електронен документ, подписан с електронните подписи на членовете на ревизиращия екип. Предложено е да бъдат установени задължения по ЗДДС за два от трите ревизирани периода, а именно – м. декември 2022 г. и м. януари 2023 г. с общ размер 50 200 лева и лихви в размер на 4 108,18 лева.

В Ревизионния доклад е посочено, че ищецът В. К. Ц. е достигнал облагаем оборот от 50

000 лева за период от един месец и съгласно чл. 96, ал. 1, изр. второ от ЗДДС е следвало да подаде заявление за регистрация по ЗДДС до 29.12.2022 г. Заявлението за регистрация е подадено на 16.01.2023 г. Това е послужило като основание на ревизиращия екип да определи задължения за ДДС, по реда на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС, за периода 21.12.2022 г. – 31.01.2023 г. Ревизионният доклад съдържа предложение за начисляване на данък върху добавената стойност и по предоставените услуги по Договор за правно обслужване от 01.03.2017 г. за данъчен период 01.01.2023 г. – 31.01.2023 г. Ревизионният доклад и приложенията към него са връчени на ищеца електронно на 27.09.2023 г. (л. 52).

На 10.11.2023 г. с вх. № 59-00-703 в ТД на НАП – С. е заведено Възражение, с правно основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК, от името на ищеца В. К. Ц. (л. 61 – л. 64). Възражението е подадено от пълномощника му – адв. Т. Т.. Приложено е пълномощно за правна защита и съдействие от 07.11.2023 г. (л. 65) и копие на Предупреждение № 695391-F694917 от 15.03.2023 г. издадено, на основание чл. 28, ал. 1 от ЗАНН, от директора на Дирекция «Обслужване» при ТД на НАП – С. по повод констатирано с Акт за установяване на административно нарушение сер. № AN F694917 от 02.02.2023 г. нарушение на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС – неспазване на законоустановения срок за подаване на заявление за регистрация по ЗДДС от ищеца В. Ц. (л. 66 – л. 70).

Като част от материалите, приложени към административната преписка, по делото са представени копие на Договор за правна защита и съдействие, сключен на 07.11.2023 г. между адв. Т. Т. и ищеца (л. 70) и платежно нареждане от същата дата – 07.11.2023 г., удостоверяващо плащане на договореното възнаграждение (л. 71).

На 23.11.2023 г. е издаден Ревизионен акт № Р-22220523001707-091-001 (л. 72 – л. 81), връчен електронно на ищеца на 24.11.2023 г. (л. 83). В мотивите на същия е прието, че не са налице основания за прилагане на разпоредбата на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС, доколкото при допълнителен анализ на представените доказателства, съобразен и със съдебната практика на СЕС и ВАС е прието, че установената една облагаема доставка, с която е надвишен оборота за задължителна регистрация по ЗДДС и незначителното закъснение от 18 дни, дават основание да се приеме, че не са налице данни за данъчна злоупотреба. Декларираните от ищеца резултати по ЗДДС за ревизираните периоди не са променени.

Описаните релевантни за правния спор факти, установени въз основа на анализа на приложените писмени доказателства, не са спорни и позволяват да се направят следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е за обезщетение на причинени на В. Ц. имуществени вреди - разходи за адвокатско възнаграждение за правна защита и съдействие за изготвяне на Възражение против Ревизионен доклад № Р-22220523001707-092-001 от 20.09.2023 г. заведено с вх. № 59-00-703 от 10.11.2023 г. в ТД на НАП – С. по повод извършена ревизия, приключила с Ревизионен акт № Р-22220523001707-4091-001 от 23.11.2023 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С..

Искът е процесуално допустим. Предявен е от активно легитимирано лице, което твърди, че е претърпяло имуществени вреди от незаконосъобразно издаден административен акт - Ревизионен доклад, съдържащ констатации от извършената ревизия по ЗДДС за данъчни периоди м. декември 2022 г. – м. февруари 2023 г. Искът е предявен срещу надлежен ответник - Национална агенция за приходите, пасивно легитимирана да отговаря по искове за обезщетение на имуществени вреди, съгласно чл. 19, ал. 1 – ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП). В този смисъл, е и задължителното тълкуване, дадено в т. 5 на ТР № 3 от 22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г. – „Данъчната администрация ...е пасивно легитимирана по исковете, предявени от граждани за вреди от незаконосъобразни административни актове и от незаконни действия и бездействия на длъжностните лица при или по повод изпълнението на

административна дейност.“.

Отговорността на НАП обхваща всички имуществени и неимуществени вреди, както и пропуснатите ползи и се реализира по реда, предвиден в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ (чл. 19, ал. 3 от ЗНАП). Нормата на чл. 4 от ЗОДОВ предвижда, че обезщетението включва имуществените и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно. Претенцията в настоящото производство предопределя обективната отговорност на НАП и не включва установяване на вина на съответния орган и/или длъжностни лица като елемент от фактическия състав по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Субективното право на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ възниква от момента на причиняване на вредата от незаконосъобразния административен акт. Съгласно изискванията на чл. 204, ал. 1 от АПК и чл. 19, ал. 2, предл. първо от ЗНАП, абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост, а и за основателност на иска, е отмяната на незаконосъобразния административен акт по съответния ред. Приведено към конкретиката на настоящия казус, фактите, с които е обосновано правното основание на предявения иск е - уважено Възражение против Ревизионния доклад, с който е предложено облагане с ДДС на ищеца В. Ц. за данъчни периоди м. декември 2022 г. и м. януари 2023 г., на основание чл. 102, ал. 4 от ЗДДС.

В този смисъл, основният спорен въпрос от значение както за допустимостта, така и за основателността на исковата претенция, е представлява ли Ревизионният доклад незаконосъобразен акт, по смисъла на чл. 203, ал. 1 от АПК, предвид неуважено предложение за установяване на данъчни задължения по ЗДДС на ищеца с издадения, по реда на чл. 119 от ДОПК, Ревизионен акт.

Според задължителното тълкуване в ТР № 5 от 22.06.2015 г. по т. д. № 4/2014 г. на ОСС на I и II колегия на ВАС, ревизионният доклад е процесуален акт, по смисъла на чл. 21, ал. 5 от АПК, „типичен констативен акт с две основни функции в ревизионното производство – сезираща и доказателствена“, поради което формално не отговаря на изискванията на чл. 204, ал. 1 от АПК. Ревизионният доклад не представлява годен за самостоятелно оспорване индивидуален административен акт, доколкото е част от процесуалните действия по чл. 110, ал. 2 от ДОПК, които следва да бъдат извършени от органите по приходите при установяване на данъчни задължения.

Наред с това искането, формулирано във възражението срещу ревизионния доклад – „да издадете ревизионен акт, отговарящ на представените доказателства в хода на административното производство и съгласно декларираното от мен“ не съдържа несъгласие с фактическите констатации на органите по приходите, направени въз основа на събраните доказателства в ревизионното производство, доколкото не се отречи факта, че заявлението за регистрация по ЗДДС е подадено след изтичане на нормативно определения срок, а това е и основанието, посочено в предложението за облагане по ЗДДС в РД.

Изводът в мотивите на РА, че не са налице основания за промяна на декларираните от ищеца задължения за ревизираните периоди – м. декември 2022 г. – м. март 2023 г. не отрича фактическите и правни съображения на ревизиращия екип, изложени в Ревизионния доклад, а е резултат на различни правни съображения, съответни на приетите от административно наказващия орган при прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН - липса на доказателства за злоумишлени действия на данъчно задълженото лице, иначе казано, за данъчна измама. В този смисъл, на анализ са подложени данните за поведението на ищеца в периода след изтичане на срока по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС, доброволното депозиране на заявлението за регистрация по ЗДДС – 18 дни по – късно, съобразена е константната съдебна практика по приложението на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС, както и на принципа за пропорционалност, в контекста на разбирането, че облагането

по чл. 102, ал. 4 от ЗДДС, е своеобразна санкция за неизпълненото задължение по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС.

Правото на обжалване на административни актове, издадени от органи по приходите, е регламентирано в ДОПК и упражняването му е поставено в зависимост от спазване на определени предпоставки. Една от тях е последователност на административния и съдебния контрол (чл. 156, ал. 2 от ДОПК).

Издаването на ревизионен акт, с който не са уважени предложенията за облагане, направени в сезиращия ревизионен доклад, каквато е фактологията в настоящия казус не е основание, по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за присъждане на обезщетение за вреди, доколкото действията на органите по приходите по издаване на ревизионния доклад са законоустановени и изпълнени в съответствие с разпоредбите на ДОПК и ЗДДС, при спазване на принципите на чл. 2 – чл. 6 от ДОПК, въз основа на събраните в ревизионното производство доказателства, които не се оспорват от ищеца.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че не е налице първият от елементите на фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ – незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие, от което да са настъпили подлежащи на обезщетение по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ имуществени вреди за ищеца.

При този изход на делото, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лева, съгласно чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Мотивиран от изложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявените с депозираната Искова молба от адв. И. Ц., процесуален представител на В. К. Ц., [населено място],[жк]39А, ет. 2, ап. 2, срещу Национална агенция за приходите обективно съединени искове с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - за обезщетение на имуществени вреди в размер на 8 600 (осем хиляди и шестстотин) лева - платено адвокатско възнаграждение за правна защита и съдействие за изготвяне на Възражение против Ревизионен доклад № Р-22220523001707-092-001 от 20.09.2023 г. заведено с вх. № 59-00-703 от 10.11.2023 г. в ТД на НАП – С., по повод извършена ревизия от органи по приходите при ТД на НАП – С., приключила с Ревизионен акт № Р-22220523001707-4091-001 от 23.11.2023 г. и с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД - законната лихва върху претендираното обезщетение, считано от влизане в сила на ревизионния акт – 09.12.2023 г. до окончателното изплащане на обезщетението, при условията на евентуалност - от предявяване на исковата молба – 18.05.2024 г. до окончателното изплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА В. К. Ц. да заплати на Национална агенция за приходите, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, разноски в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: